

Kazus 3

Stan faktyczny:

W dniu 20.4.2018 r. Tomasz Świerczewski zabrał w celu przywłaszczenia garnitur męski o wartości 230 zł, a także w tym samym dniu dwa płaszcze, każdy o wartości 240 zł, czym działał na szkodę Konrada Polickiego prowadzącego sklep z odzieżą męską. Dnia 15.5.2018 r. Sąd Rejonowy w Krakowie uznał Tomasza Świerczewskiego za winnego tego, że 20.4.2018 r. zabrał w celu przywłaszczenia garnitur męski i za to na podstawie art. 119 § 1 KW wymierzył mu wyrokiem nakazowym karę grzywny w wysokości 500 zł. Co do kradzieży płaszczów męskich wszczęto odrębne postępowanie karne, w którym oskarżono Tomasza Świerczewskiego o kradzież na podstawie art. 278 § 1 KK. Po przeprowadzeniu postępowania dowodowego Sąd Rejonowy w Krakowie wyrokiem z 23.5.2018 r. umorzył postępowanie w stosunku do oskarżonego, uznając, że wszystkie zachowania oskarżonego z 20.4.2018 r. stanowiły czyn ciągły, za który to czyn oskarżony powinien być wprawdzie pociągnięty do odpowiedzialności na podstawie art. 278 § 1 KK w zw. z art. 12 KK, jednakże z uwagi na uprzednie skazanie go za ten sam czyn na podstawie art. 119 § 1 KW, Sąd Rejonowy zmuszony jest umorzyć postępowanie z uwagi na wystąpienie ujemnej przesłanki procesowej, tj. powagę rzeczy osądzonej.

W uzasadnieniu wyroku na poparcie swojej argumentacji Sąd Rejonowy w Krakowie powołał wyrok Sądu Najwyższego z 21.10.2010 r. (V KK 291/10, Legalis Nr 271799), zgodnie z którym jeżeli kilka zachowań, z których każde wyczerpuje jednostkowo znamiona wykroczenia, tworzy łącznie jeden czyn zabroniony będący przestępstwem ciągłym, to zachowania te tracą przymiot wykroczeń, a tym samym nie może odnosić się do nich art. 10 § 1 KW, gdyż nie chodzi tu już o jeden czyn różnie prawnie oceniany, skoro w aspekcie prawa wykroczeń wchodzi w rachubę kilka odrębnych czynów, a na gruncie prawa karnego tylko jeden, tyle że złożony z kilku zachowań.

Zadanie:

Będąc pełnomocnikiem oskarżyciela posiłkowego Konrada Polickiego, przygotuj apelację, ograniczając się do wskazania zakresu zaskarżenia wyroku, zarzutu bądź zarzutów oraz wniosku apelacji albo w przypadku uznania, że brak jest podstaw do jej sporządzenia, opinię prawną o braku podstaw do sporządzenia apelacji.

Rozwiązanie:

Działając w imieniu oskarżyciela posiłkowego Konrada Polickiego, na podstawie pełnomocnictwa znajdującego się w aktach sprawy na zasadzie art. 425 § 1, 2 i 3 KPK oraz art. 444 KPK, zaskarżam w całości na niekorzyść oskarżonego wyrok Sądu Rejonowego z 23.5.2018 r., opatrzony sygn. V KK 552/18, otrzymany przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego wraz z uzasadnieniem 1.6.2018 r.

Sądowi Rejonowemu na podstawie art. 427 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 1 i 2 KPK zarzucam:

- 1) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 7 KPK, polegającą na przyjęciu, że w odniesieniu do zarzucanego oskarżonemu czynu z art. 278 § 1 KK, popełnionego 20.4.2018 r. w Krakowie, zaistniała ujemna przesłanka w postaci powagi rzeczy osądzonej, podczas gdy uprzednie prawomocne jego osądzenie wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Krakowie z 15.5.2018 r., za wykroczenie stypizowane w art. 119 § 1 KW popełnione w tym samym miejscu i czasie, nie spowodowało stanu powagi rzeczy osądzonej;

2) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 278 § 1 KK poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy dawał podstawę do uznania oskarżonego winnego popełnienia przestępstwa kradzieży stypizowanego w art. 278 § 1 KK.

W oparciu o powyższy zarzut na zasadzie art. 427 § 1, art. 437 § 1 i 2 oraz art. 454 § 1 KPK wnoszę o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto, na podstawie art. 627 KPK, wnoszę o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżyciela posiłkowego kosztów zastępstwa procesowego według spisu kosztów załączonego do niniejszej apelacji.

Wyjaśnienie:

Powaga rzeczy osądzonej w przedstawionym stanie faktycznym nie wystąpiła z dwóch powodów. Po pierwsze, oskarżony nie był w ogóle poprzednio prawomocnie osądzony za czyn ciągły, bowiem wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w Krakowie z 15.5.2018 r. był on ukarany za czyn jednostkowy, zakwalifikowany tylko jako wykroczenie stypizowane w art. 119 § 1 KW. Nie przypisano mu zatem – w tej sprawie – sprawstwa czynu ciągłego (z art. 12 KK) i – w konsekwencji – nie skazano go za taki czyn.

Tylko wówczas, gdyby Sąd uznał, że objęte jednolitym zamiarem zachowania oskarżonego stanowią jeden czyn zabroniony w rozumieniu art. 12 KK, zakres powagi rzeczy osądzonej wyznaczony jest – ustalonym w wyroku skazującym lub warunkowo umarzającym – czasem jego popełnienia. Zatem dopiero prawomocne skazanie za czyn ciągły (art. 12 KK) rodzi konsekwencje procesowe w postaci powagi rzeczy osądzonej, przy czym nie może być wątpliwości co do tego, że zakresem tej przesłanki jest objęty cały osądzony czyn ciągły.

Po drugie, powaga rzeczy osądzonej w rozważanym przypadku nie wystąpiła również dlatego, że postępowanie w sprawach o wykroczenia nie może być uznane za postępowanie karne, o którym mowa w art. 17 § 1 pkt 7 KPK. Postępowanie zmierzające do realizacji normy materialnej innej gałęzi prawa niż prawo karne nie może być uznane za „postępowanie karne”, w rozumieniu art. 17 § 1 pkt 7 KPK, a więc takim postępowaniem nie jest też postępowanie w sprawach o wykroczenia. Wcześniejsze zakończenie postępowania innego niż postępowanie karne, choćby co do tego samego czynu tej samej osoby, nie powoduje powagi rzeczy osądzonej (art. 17 § 1 pkt 7 KPK) (wyr. SN z 2.2.2012 r., IV KK 392/11, Legalis Nr 469590).

Nie ulega zaś wątpliwości, że wyrok nakazowy Sądu Rejonowego w Krakowie z 15.5.2018 r. skazujący Tomasza Świerczewskiego za wykroczenie z art. 119 § 1 KW, kończył postępowanie w sprawie o wykroczenie, nie zaś postępowanie karne. Stąd też wyrok ten nie mógł stanowić podstawy uznania zaistnienia, w toczącej się przeciwko Tomaszowi Świerczewskiemu sprawie o występki z art. 278 § 1 KK, przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 7 KPK, i to niezależnie od niewątpliwej łączności podmiotowo-przedmiotowej czynów będących przedmiotem obydwu tych postępowań.

Zarzut naruszenia prawa karnego materialnego stanowi naturalną konsekwencję braku dokonania przez Sąd Rejonowy w Krakowie subsumpcji przy prawidłowo ustalonym stanie faktycznym. Nie zmieniając ustaleń faktycznych, Sąd Rejonowy w Krakowie mógł zastosować przepis art. 278 § 1 KK i pociągnąć oskarżonego do odpowiedzialności karnej na podstawie tegoż przepisu.

Warto zwrócić szczególną uwagę na wniosek apelacyjny. W związku z tym, że w przedstawionym stanie faktycznym przeprowadzono postępowanie dowodowe, sąd odwoławczy mógłby teoretycznie zmienić zaskarżone orzeczenie, orzekając odmiennie co do istoty, to jednak w rozważanym przypadku sąd odwoławczy nie będzie uprawniony do takiej

zmiany, bowiem stoi temu przeciw art. 454 § 1 KPK, w myśl którego sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w pierwszej instancji lub co do którego w pierwszej instancji umorzono lub warunkowo umorzono postępowanie. A zatem jedynym poprawnym wnioskiem, jaki należało skonstruować, było żądanie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Zgodnie z art. 627 KPK, od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego. Stosownie do art. 616 § 1 pkt 2 KPK, do kosztów procesu należą uzasadnione wydatki stron, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego obrońcy lub pełnomocnika. Oskarżycielowi posiłkowemu przysługuje zwrot kosztów zastępstwa adwokackiego od oskarżonego, co do którego wydany został wyrok skazujący (uchw. SN z 10.9.1970 r., VI KZP 20/70, Legalis Nr 14817). Oskarżyciel posiłkowy może zatem dochodzić od skazanego oskarżonego poniesionych wydatków, w tym z tytułu ustanowienia w sprawie jednego pełnomocnika. Co ważne, jeżeli na podstawie umowy, łączącej oskarżyciela posiłkowego i pełnomocnika, będącego adwokatem, strona (oskarżyciel posiłkowy) zobowiązała się do uiszczenia wynagrodzenia wraz ze stawką podatku od towarów i usług, to w sytuacji, gdy łączna wysokość tak ukształtowanego zobowiązania nie przekracza maksymalnej dopuszczalnej wielkości wynagrodzenia jednego adwokata (sześciokrotności stawki minimalnej), brak jest podstaw, by odmówić oskarżycielowi posiłkowemu prawa do ubiegania się od skazanego zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w pełnej wysokości (post. SA we Wrocławiu z 27.3.2008 r., II AKz 147/08, Legalis Nr 117504). Orzekając o kosztach procesu poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego z tytułu ustanowionego przez niego jednego pełnomocnika, sąd nie będzie władny zatem do zasądzenia obniżonych kosztów zastępstwa procesowego poniesionych przez oskarżyciela posiłkowego, gdy wydatki zostały rzeczywiście poniesione oraz jeżeli ustalone wynagrodzenie adwokata lub radcy prawnego nie przekracza maksymalnej dopuszczalnej wysokości wynagrodzenia jednego adwokata przewidzianego w przepisach rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (t.j. Dz.U. poz. 1800 ze zm.) albo wynagrodzenia radcy prawnego przewidzianego w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. poz. 1804 ze zm.).

Kazus 4

Stan faktyczny:

Sąd Okręgowy w Świdnicy po rozpoznaniu sprawy Juliana Nowaka oskarżonego o to, że 10.5.2018 r. w Międzyzlesiu, woj. dolnośląskie, działając w zamiarze wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do Austrii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie nie niższej niż 10 000 zł, ukrył w bagażu podręcznym i pod bielizną osobistą znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi o wadze netto 50 gramów i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto 115 gramów, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął, z uwagi na zatrzymanie go przed granicą państwową Rzeczypospolitej Polskiej, wobec ujawnienia w trakcie kontroli osobistej i bagażu posiadania wbrew przepisom ustawy z 29.7.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1030 ze zm.) opisanych środków odurzających i substancji psychotropowych, tj. o czyn z art. 13 § 1 KK w zw. z art. 55 ust. 3 i art. 62 ust. 2 ustawy z 29.7.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 KK.

W trakcie postępowania sądowego oskarżony przyznał się do faktu zakupu narkotyków w styczniu 2018 r. Wyrokiem z 4.6.2018 r. Sąd Okręgowy:

- I. oskarżonego Juliana Nowaka uznał za winnego tego, że 10.5.2018 r. wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 29.7.2005 r., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, usiłował przewieźć z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Austrii przez przejście graniczne w Międzyzlesiu, woj. dolnośląskie, znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 115 gramów amfetaminy i 50 gramów marihuany, lecz zamierzonego skutku nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie go przed granicą państwową Rzeczypospolitej Polskiej i ujawnienie tych środków przez funkcjonariuszy Straży Granicznej w trakcie kontroli osobistej i bagażu, tj. popełnienia czynu z art. 13 § 1 KK w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy z 29.7.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 14 § 1 KK w zw. z art. 55 ust. 3 cytowanej ustawy, przy zastosowaniu art. 60 § 2 pkt 2 i § 6 pkt 2 KK wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 30 zł każda;
- II. oskarżonego Juliana Nowaka uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie do 10.5.2018 r. w Międzyzlesiu, woj. dolnośląskie, wbrew przepisom ustawy posiadał znaczną ilość środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci 50 gramów marihuany i 115 gramów amfetaminy, tj. popełnienia czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z 29.7.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
- III. na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 KK połączył oskarżonemu kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach I i II części dyspozytywnej wyroku i wymierzył mu karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;
- IV. na podstawie art. 63 § 1 KK zaliczył oskarżonemu na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, tj. od 10.5.2018 r. do 4.6.2018 r.;
- V. na podstawie art. 70 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek na rzecz Skarbu Państwa i zarządził zniszczenie dowodów rzeczowych w postaci: suszu roślinnego koloru zielonego o wadze 50 gramów netto, substancji koloru białego o wadze 115 gramów netto, folii przezroczystej oraz 5 sztuk woreczków foliowych koloru niebieskiego o nieregularnych wymiarach (w których znajdował się susz roślin-

ny), taśmy oraz 5 sztuk woreczków foliowych koloru niebieskiego o nieregularnych wymiarach (w których znajdowała się substancja/proszek), wszystkich opisanych w wykazie dowodów rzeczowych;

VI. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione przez Skarb Państwa od chwili wszczęcia postępowania w sprawie w kwocie 1500 zł.

Zadanie:

Będąc obrońcą oskarżonego Juliana Nowaka, przygotuj apelację, ograniczając się do wskazania zakresu zaskarżenia wyroku, zarzutu bądź zarzutów oraz wniosku apelacji albo w przypadku uznania, że brak jest podstaw do jej sporządzenia, opinię prawną o braku podstaw do sporządzenia apelacji.

Rozwiązanie:

Działając w imieniu oskarżonego Juliana Nowaka na podstawie upoważnienia do obrony znajdującego się w aktach sprawy na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 oraz art. 444 KPK, zaskarżam na korzyść oskarżonego wyrok Sądu Okręgowego z 4.6.2018 r., opatrzonej sygn. V K 567/18, otrzymany przez obrońcę oskarżonego wraz z uzasadnieniem w dniu 28.6.2018 r. co do czynu z punktu I wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze oraz co do czynu z punktu II wyroku w całości.

Sądowi Okręgowemu na podstawie art. 427 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 1 i 2 oraz art. 439 § 1 pkt 9 KPK zarzucam:

- 1) w odniesieniu do części dotyczącej skazania za czyn z punktu I wyroku, naruszenie prawa materialnego w postaci art. 60 § 6 pkt 2 KK poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 3 lat pozbawienia wolności, tj. dokładnie dolnej granicy ustawowego zagrożenia za czyn przypisany oskarżonemu, w sytuacji gdy z uwagi na postawę oskarżonego, w tym jego przyznanie się do winy, Sąd Okręgowy zastosował wobec niego nadzwyczajne złagodzenie kary, co obligowało Sąd Okręgowy do wymierzenia mu kary niższej niż kara faktycznie wymierzona;
- 2) w odniesieniu do części dotyczącej skazania za czyn z punktu II wyroku:
 - a) obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 17 § 1 pkt 9 KPK przez skazanie oskarżonego za czyn z punktu II wyroku w sytuacji, gdy przypisany oskarżonemu w wyroku czyn w zakresie posiadania środków odurzających i substancji psychotropowych przed 10.5.2018 r. nie odpowiada zdarzeniu historycznemu opisanemu w akcie oskarżenia, co oznacza, że Sąd Okręgowy rozpoznał w tym zakresie sprawę bez skargi uprawnionego oskarżyciela, co w konsekwencji stanowi bezzwzględną przyczynę odwoławczą, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 9 KPK;
 - b) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przez jego niewłaściwe zastosowanie w sytuacji, gdy posiadanie przez oskarżonego środków odurzających i substancji psychotropowych w dniu 10.5.2018 r., a więc w dniu zatrzymania oskarżonego na granicy, winno być uznane za czyn współukarany uprzedni w stosunku do czynu z art. 13 § 1 KK w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a zatem czyny przewozu środków odurzających i substancji psychotropowych oraz ich posiadanie w dniu 10.5.2018 r. powinny być objęte kumulatywną kwalifikacją zachowania polegającego na posiadaniu przez oskarżonego środków narkotycznych w momencie (w dniu) jego zatrzymania.

W oparciu o powyższy zarzut, na zasadzie art. 427 § 1, art. 437 § 1 i 2 oraz art. 439 § 1 KPK, wnoszę o:

- 1) uchylenie wyroku i umorzenie postępowania co do czynu objętego punktem II wyroku,
- 2) w pozostałym zaś zakresie o rozwiązanie kary łącznej i wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary za czyn przypisany mu w punkcie I wyroku.

Wyjaśnienie:

Zarzutem aktu oskarżenia został objęty czyn, polegający na tym, że oskarżony 10.5.2018 r. w Międzyzlesiu, woj. dolnośląskie, działając w zamiarze wywozu z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej do Austrii, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w kwocie nie niższej niż 10 000 zł, ukrył w bagażu podręcznym i pod bielizną osobistą znaczną ilość środków odurzających w postaci ziela konopi o wadze netto 50 gramów i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o wadze netto 115 gramów, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zatrzymanie go przed granicą państwową Rzeczypospolitej Polskiej wobec ujawnienia w trakcie kontroli osobistej i bagażu posiadania wbrew przepisom ustawy opisanych środków odurzających i substancji psychotropowych. Oskarżyciel publiczny tak opisany czyn zakwalifikował z art. 13 § 1 KK w zw. z art. 55 ust. 3 i art. 62 ust. 2 ustawy z 29.7.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 KK. Oskarżyciel domagał się więc ukarania oskarżonego zarówno za czyn polegający na usiłowaniu przewiezienia przez granicę środków odurzających, jak również za ich posiadanie. Z opisu czynu bez żadnych wątpliwości wynika, że prokurator oba z tych zachowań odnosi do dnia 10.5.2018 r., nie ma tu bowiem jakiegokolwiek informacji o tym, iż oskarżony posiadał te środki narkotyczne wcześniej – poprzedniego dnia lub w jakimś czasie.

O ile czyn przypisany oskarżonemu oraz jego kwalifikacja prawna w punkcie I części dyspozytywnej wyroku nie powinny budzić wątpliwości, o tyle wyodrębnienie drugiego czynu kwalifikowanego z art. 62 ust. 2 ustawy z 29.7.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i jego przypisanie oskarżonemu nie powinno mieć miejsca. Porównanie opisów czynu zarzucanego oskarżonemu i tego przypisanego mu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku nie pozostawia wątpliwości, że odnoszą się one do zgoła odmiennych stanów faktycznych. Przypisany oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a polegający w istocie na posiadaniu środków odurzających przed 10.5.2018 r. w ogóle nie mieści się w granicach zakreślonych aktem oskarżenia.

Stosownie do wyroku Sądu Najwyższego z 2.3.2011 r. (III KK 366/10, Legalis Nr 338432) o tym, czy sąd orzekł w wyroku skazującym w granicach aktu oskarżenia, decyduje tożsamość zdarzenia historycznego zarzucanego w skardze i przypisanego w wyroku. Znaczenie określenia „zdarzenie historyczne” obejmuje opisane w skardze zdarzenie faktyczne. Zdarzenie historyczne to pojęcie o szerszym znaczeniu niż pojęcie „czynu” oskarżonego, polegającego na jego działaniu lub zaniechaniu. Identyfikacja czynu jest wyłączona, jeżeli w porównywalnych jego określeniach zachodzą tak istotne różnice, że według rozsądnej życiowej oceny nie można ich uznać za określenia tego samego zdarzenia faktycznego. Z takim też brakiem, w zakresie tożsamości czasu, mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Nie sposób uznać, by przypisany oskarżonemu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku czyn stanowił to samo zdarzenie historyczne (lub chociażby jego część), które zostało zarzucone oskarżonemu aktem oskarżenia. Przypisanie oskarżonemu i jego skazanie za pozostający w zbiegu realnym czyn polegający na posiadaniu środków odurzających w bliżej nieokreślonym czasie, ale z całą pewnością obejmującym okres przed 10.5.2018 r., było bezsprzecznie nieuprawnione. Przekonania o takim właśnie, nieuprawnionym działaniu Sądu Okręgowego, w żaden sposób nie jest w stanie zmienić fakt, że oskarżony przyznał się do zakupu narkotyków w styczniu 2018 r. i że właśnie jego wyjaśnienia w tym względzie stały się podstawą do skazania go za czyn określony w punkcie II części dyspozytywnej wyroku.

Skazanie oskarżonego za posiadanie narkotyków przed 10.5.2018 r. w toku postępowania przed Sądem Okręgowym w Świdnicy byłoby możliwe jedynie wówczas, gdyby tak sformułowany opis czynu zabronionego znalazł się w akcie oskarżenia, albo też w toku postępowania sądowego nastąpiło rozszerzenie ścigania na podstawie art. 398 KPK. Jedynie bowiem w jego wyniku może dojść do przypisania oskarżonemu w ramach tzw. procesu wpadkowego nowego, niezarzuconego dotąd oskarżonemu czynu. Nadto zarzut musi być przy tym postawiony „oprócz” czynu zarzuconego w akcie oskarżenia. Nie chodzi więc ani o modyfikację zarzutu sformułowanego w akcie oskarżenia, ani też o zastąpienie tamtego zarzutu nowym. Zarzucany ma być tu „inny czyn”, a więc czyn nowy w znaczeniu odmiennego zdarzenia faktycznego niż to, o którym mowa w akcie oskarżenia¹. Warunkiem skutecznego rozszerzenia oskarżenia, tj. doprowadzenia do tego, że sąd rozpozna nowe oskarżenie łącznie ze starym, jest również zgoda oskarżonego, co wiąże się z koniecznością obrony przed nowym, niespodziewanym zarzutem i przygotowaniem do niej.

Uwzględniając powyższe, z całą stanowczością należy stwierdzić, że warunki określone w art. 398 § 1 KPK nie zostały spełnione, a wyjście przez Sąd Okręgowy w Świdnicy poza granice określone przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia było niedopuszczalne. Rolą Sądu nie jest dokonywanie wyręczenia oskarżyciela publicznego, nie może on wkraczać w zastrzeżone mu przez ustawodawcę kompetencje i uprawnienia, pozostaje to bowiem wbrew naczelnej dla procesu karnego – zasadzie skargowości. Nawet jeśli w akcie oskarżenia (choćby na skutek przeoczenia) oskarżyciel publiczny pominął jakikolwiek czyn, nawet jeśli był on przedmiotem postępowania przygotowawczego w jego zakresie *in personam*, to postępowanie karne w tym przedmiocie, zgodnie z dyspozycją art. 17 § 1 pkt 9 KPK, toczyć się nie może. A jeśli się toczyło i zakończone zostało orzeczeniem, to w tym zakresie jest ono dotknięte bezwzględny uchybieniem odwoławczym (art. 439 § 1 pkt 9 KPK).

Do tego typu uchybienia doszło w niniejszej sprawie. Zaskarżonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy, wbrew wyrażonej w art. 14 § 1 KPK zasadzie skargowości, oskarżonemu został przypisany czyn, który z całą pewnością nie był objęty oskarżeniem. Brak skargi uprawnionego oskarżyciela jest okolicznością wyłączającą postępowanie, określoną w art. 17 § 1 pkt 9 KPK, a skazanie mimo zaistnienia tej ujemnej przesłanki procesowej stanowi uchybienie, o którym mowa w art. 439 § 1 pkt 9 KPK i należy do tzw. bezwzględnych podstaw odwoławczych. Warto również zwrócić uwagę, że czyn przypisany oskarżonemu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest współukarany uprzednio w stosunku do czynu z art. 13 § 1 KK w zw. z art. 55 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Uwzględniając poglądy doktryny prawa karnego procesowego oraz dominującą linię orzecznictwa w tym przedmiocie, czyny te powinny być objęte kumulatywną kwalifikacją zachowania polegającego na posiadaniu przez oskarżonego środków narkotycznych w momencie (w dniu) jego zatrzymania, a zatem nieprawidłowa była również decyzja Sądu Okręgowego o skazaniu oskarżonego za posiadanie środków odurzających i substancji psychotropowych konkretnie 10.5.2018 r.

Wymierzona oskarżonemu kara 3 lat pozbawienia wolności za czyn z punktu I wyroku nosi znamiona kary naruszającej przepisy o nadzwyczajnym złagodzeniu kary. Zgodnie z art. 55 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, kto, wbrew przepisom ustawy, dokonuje przywozu, wywozu, przewozu, wewnątrzspółnotowego nabycia lub wewnątrzspółnotowej dostawy środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej, podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 5. Stosownie zaś do ust. 3 cytowanego artykułu, jeżeli przedmiotem czynu, o którym mowa w ust. 1, jest znaczna ilość środków odurzających, substancji psychotropowych lub słomy makowej albo czyn ten

¹ T. Grzegorzcyk, Komentarz do art. 398 Kodeksu postępowania karnego, LEX.

został popełniony w celu osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej, sprawca podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności na czas nie krótszy od lat 3. Sąd Okręgowy dokonał jednak nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie przepisu art. 60 § 6 pkt 2 KK, zgodnie z którym, jeżeli czyn stanowi inną zbrodnię, sąd wymierza karę pozbawienia wolności nie niższą od jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. A zatem Sąd Okręgowy, stosując nadzwyczajne złagodzenie kary, był zobligowany do wymierzenia oskarżonemu kary jednego roku pozbawienia wolności, tymczasem wymierzył oskarżonemu karę równą dolnej granicy ustawowego zagrożenia, bez jej jakiegokolwiek obniżenia. Stąd postawienie zarzutu naruszenia prawa materialnego wydaje się być w tym przypadku konieczne.

W związku z wnioskiem apelacyjnym o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania co do czynu objętego punktem II wyroku, należało wnieść na podstawie art. 575 § 2 KPK o rozwiązanie kary łącznej określonej w punkcie III zaskarżonego wyroku, a ze względu na zarzut rażącej niewspółmierności kary, także o wymierzenie łagodniejszej kary.

Kazus 5

Stan faktyczny:

W dniu 17.4.2018 r. Adam Kowalski dopuścił się napaści na Patrycję Markowską i jej narzeczonego Jacka Wiśniewskiego w ten sposób, że uderzył Jacka Wiśniewskiego pięścią w twarz, a następnie przestraszonej Patrycji Markowskiej wyrwał torebkę, w której znajdował się portfel z zawartością 640 zł. W akcie oskarżenia z 17.5.2018 r. prokurator zarzucił oskarżonemu dokonanie rozboju, tj. oskarżył go o czyn z art. 280 § 1 KK w zb. z art. 157 § 2 KK w zw. z art. 11 § 2 KK. W wyroku z 28.6.2018 r. Sąd Rejonowy skazał oskarżonego za dwa czyny, tj. kradzież, którego to czynu dopuścił się w stosunku do Patrycji Markowskiej, oraz lekki uszczerbek na zdrowiu, którego to czynu dopuścił się wobec Jacka Wiśniewskiego. W czasie rozprawy Sąd poinformował strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu. W uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Rejonowy wskazał, że nie jest dopuszczalne przypisanie oskarżonemu dokonania rozboju, bowiem zastosowana przez oskarżonego przemoc nie została skierowana bezpośrednio w stosunku do pokrzywdzonej, na której dokonano przestępstwa kradzieży. Sąd podkreślił, że zgodnie z praktyką orzeczniczą musi zachodzić tożsamość podmiotowa co do osoby, wobec której dokonano kradzieży oraz wobec której zastosowano przemoc lub groźbę natychmiastowego jej użycia. W związku z tym, że w zaistniałym stanie faktycznym taka sytuacja nie miała miejsca, należało oskarżonemu przypisać dokonanie dwóch odrębnych czynów. Za pierwszy z czynów (kradzież) Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś za drugi z czynów (lekki uszczerbek na zdrowiu) karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Następnie na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 KK orzeczone kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec oskarżonego karę 9 miesięcy pozbawienia wolności.

Zadanie:

Będąc pełnomocnikiem oskarżycieli posiłkowych Patrycji Markowskiej i Jacka Wiśniewskiego, przygotuj apelację, ograniczając się do wskazania zakresu zaskarżenia wyroku, zarzutu bądź zarzutów oraz wniosku apelacji albo w przypadku uznania, że brak jest podstaw do jej sporządzenia, opinię prawną o braku podstaw do sporządzenia apelacji.

Rozwiązanie:

Działając w imieniu oskarżycieli posiłkowych Patrycji Markowskiej oraz Jacka Wiśniewskiego na podstawie pełnomocnictwa znajdującego się w aktach sprawy na podstawie art. 425 § 1, 2 i 3 KPK oraz art. 444 KPK zaskarżam na niekorzyść oskarżonego wyrok Sądu Rejonowego z 28.6.2018 r., opatrzonej sygn. V K 143/18, otrzymany przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych wraz z uzasadnieniem 1.7.2018 r. w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu.

Sądowi Rejonowemu na podstawie art. 427 § 1 i 2 oraz art. 438 pkt 1 KPK zarzucam:

- 1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 280 § 1 KK poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niezastosowanie i zastosowanie zamiast niego osobno art. 278 § 1 oraz art. 157 § 2 KK, w sytuacji gdy przy prawidłowo ustalonym przez Sąd stanie faktycznym prawidłowa jego subsumpcja powinna spowodować przypisanie oskarżonemu czynu stypizowanego w art. 280 § 1 KK w zb. z art. 157 § 2 KK w zw. z art. 11 § 2 KK, bowiem dla bytu przestępstwa określonego w art. 280 § 1 KK nie jest konieczne, aby przemoc była użyta bezpośrednio wobec osoby pokrzywdzonej, zaś może być

ona użyta wobec jakiegokolwiek osoby, byleby tylko miała określony cel, sprowadzający się do oddziaływania na osobę dysponującą rzeczą, a więc na pokrzywdzonego (post. SN z 5.6.2012 r., III KK 125/12, Legalis Nr 496938);

- 2) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 86 § 1 KK przez orzeczenie w stosunku do oskarżonego kary łącznej niższej od najwyższej z podlegających łączeniu kar pozbawienia wolności.

W oparciu o powyższy zarzut, na zasadzie art. 427 § 1 oraz art. 437 § 1 i 2 KPK, wnoszę o zmianę wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu na art. 280 § 1 KK w zb. z art. 157 § 2 KK w zw. z art. 11 § 2 KK i skazanie oskarżonego na podstawie art. 280 § 1 KK w zw. z art. 11 § 3 KK na karę 3 lat pozbawienia wolności.

Ponadto, na podstawie art. 627 KPK wnoszę o zasądzenie od oskarżonego na rzecz oskarżycieli posiłkowych kosztów zastępstwa procesowego według spisu kosztów załączonego do niniejszej apelacji.

Wyjaśnienie:

Przy przestępstwie rozboju nie musi występować tożsamość podmiotowa po stronie pokrzywdzonego. Dla bytu przestępstwa określonego w art. 280 § 1 KK nie jest bowiem konieczne, aby przemoc była użyta bezpośrednio wobec osoby pokrzywdzonej. Może być ona użyta wobec jakiegokolwiek osoby, byleby tylko miała określony cel, sprowadzający się do oddziaływania na osobę dysponującą rzeczą, a więc na pokrzywdzonego. W tym zakresie aktualny pozostał pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy na gruncie poprzednio obowiązującego stanu prawnego, że „dla bytu przestępstwa określonego w art. 210 KK (z 1969 r., obecnie art. 280 § 1 KK – uwaga SN) nie jest konieczne, by gwałt na osobie (obecnie przemoc) lub groźba jego natychmiastowego użycia skierowane były bezpośrednio na osobę pokrzywdzoną, lecz wystarczy, gdy środki te są skierowane na osobę dla niej (pokrzywdzonego) najbliższą, godząc w pokrzywdzonego tylko pośrednio” (wyr. z 26.11.1984 r., II KR 260/84, Legalis Nr 24483). Taka właśnie sytuacja miała miejsce w tym wypadku, bowiem oskarżony użył przemocy wobec narzeczonego pokrzywdzonej Patrycji Markowskiej. W takim stanie rzeczy subsumcja prawna działania oskarżonego do przepisu art. 280 § 1 KK w zb. z art. 157 § 2 KK w zw. z art. 11 § 2 KK dokonana przez prokuratora była niewątpliwie trafna.

Sąd Rejonowy w oczywisty sposób naruszył także art. 86 § 1 KK, orzekł bowiem karę łączną niezgodnie z zasadami jej orzekania, tj. wymierzył ją poniżej najniższej z kar podlegających łączeniu. Co oczywiste, przy okazji zmiany kwalifikacji prawnej czynu na art. 280 § 1 w zb. z art. 157 § 2 KK w zw. z art. 11 § 2 KK, Sąd Rejonowy dokonałby nowego wymiaru kary, jednak podniesienie zarzutu naruszenia art. 86 § 1 KK było jak najbardziej wskazane.

Wyrok został zaskarżony jedynie co do kwalifikacji prawnej czynu, bowiem pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych nie kwestionuje winy oskarżonego, domaga się jedynie zakwalifikowania jego zachowania z innego, surowszego przepisu prawa karnego materialnego.

W myśl art. 454 § 2 KPK w brzmieniu sprzed 1.7.2015 r. sąd odwoławczy mógł orzec surowszą karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy nie zmieniał ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Obecnie przepis ten już nie obowiązuje.

Zgodnie z art. 627 KPK, od skazanego w sprawach z oskarżenia publicznego sąd zasądza koszty sądowe na rzecz Skarbu Państwa oraz wydatki na rzecz oskarżyciela posiłkowego.